

Havenpastor Dennis: 'In de haven kom je in aanraking met de rauwe werkelijkheid - het échte leven'

Havenpastor Dennis Woodward zoekt matrozen op aan boord van schepen in de haven van Rotterdam. 'Mijn hart gaat uit naar zeevarenden. Zij vormen een vergeten groep die werkt in een onmenselijke machine die dag en nacht doordraait.'

Gerald Bruins

© 14 augustus 2021, 19:00 aangepast 19:57

Havenpastor Dennis Woodward bij containerschip HMM Algeciras. 'Mijn hart gaat uit naar zeevarenden. Er is niemand die zich om hen bekommert.' (beeld Bas Czerwinski)

► ROTTERDAM

Reuzenkranen grijpen in een hoog tempo containers van een schip om ze - soms met een dreun - op de wal neer te zetten. Als je onder de grijze, stalen gevaartes door loopt, voel je je als mens een nietig schepsel. Continu is het gieren van de kabels

te horen als zo'n langwerpige kist meters boven je hoofd door de lucht wordt verplaatst. Zelfsturende wagens rijden af en aan om de containers elders op het terrein op te stapelen. Vrachtwagens laden en lossen goederen, in de verte rijden goederentreinen. 'Ik kijk altijd omhoog of er niet per ongeluk een container naar beneden valt', zegt Dennis Woodward (38), terwijl een auto met zwaailichten voorbij rijdt met veiligheids personeel dat een oogje in het zeil houdt.

Met een bouwhelm op zijn hoofd en schoenen met stalen neuzen aan zijn voeten staat hij onder een kraan op de kade van de Rotterdam World Gateway, een grote containerterminal op de Tweede Maasvlakte bij Rotterdam. Zwarte letters op de achterkant van zijn fluorescerende veiligheidsvestje, waaronder een geblokt overhemd met boordje zichtbaar is, verraden zijn functie: *chaplain* - letterlijk kapelaan.

Woodward - Nederlandse moeder, Engelse vader - is havenpastor in dienst van The Mission to Seafarers, wereldwijd actief in tweehonderd havens in vijftig landen, waaronder Rotterdam en Vlissingen. Zijn 'parochie' bestrijkt de haven van Rotterdam, met 42 kilometer de grootste van Europa. In deze bedrijvige wereld van raffinaderijen, opslagtanks en overslagbedrijven verleent hij pastoraat aan de zeevarenden op de schepen.

Het bezoek aan de terminal in de Rotterdamse haven is niet zonder reden. Daar ligt de onder Panamese vlag varende HMM Algeciras, een containerschip van vier voetbalvelden - de langste ter wereld. Alleen al bij het schip komen, is een belevenis. Na registratie moet je verplicht een instructiefilmpje bekijken over veiligheidsmaatregelen. De weg naar de kade voert de auto langs een slagboom en door een sluis. Het laatste deel van de route mag je maar dertig rijden met de knipperlichten aan.

De wereldwijde coronapandemie belemmert het bezoekwerk van pastor Woodward: de matrozen mogen niet van boord en hij is vaak niet welkom op de schepen. Uit angst voor verspreiding van het virus houden de rederijen de poorten

gesloten. Als de havenpastor de lange loopplank van de Algeciras heeft bedwongen, is de Koreaanse stuurman onverbiddelijk: geen bezoek.

In het gangboord volgt een matroos in een knaloranje overall en dito helm het lossen van de containers. Als Woodward hem aanspreekt, is aan de lachende ogen boven zijn mondkapje te zien dat hij blij is met een verzetje. Een conversatie met een bezoeker doorbreekt het eentonige verblijf op het schip. Veel matrozen op de schepen die de wereldzeeën bevaren, zijn van Filipijnse afkomst. Ze werken hard, klagen niet, zijn goedkoop en in hun land is wat ze verdienen een fortuin. José Leoncio Pia is geen uitzondering. Hij verblijft al drie maanden op de Algeciras en is al die tijd nog niet van boord geweest. Om zijn bazen niet voor het hoofd te stoten, vertelt hij in voorzichtige bewoordingen het leven aan boord eenzaam te vinden. Elke dag onderhoudt hij via beeldbellen contact met zijn gezin. 'Ik hou van het leven als zeeman, maar als ik genoeg heb verdiend, zoek ik werk in mijn land om dicht bij mijn vrouw en kinderen te zijn.'

'mag ik met je bidden?'

Pia en Woodward blijken leeftijdsgenoten, beiden hebben nog jonge kinderen. Dat scheidt een band. Ze praten enthousiast met elkaar en de pastor maakt woordgrapjes, waar ze samen om lachen. Opeens vraagt hij de Filippijn naar zijn religieuze achtergrond. Hij blijkt katholiek. 'Mag ik met je bidden?', vraagt hij. De matroos stemt toe. De mannen buigen licht hun hoofd en sluiten hun ogen. Woodward houdt zijn handen geheven, terwijl hij bidt voor de veiligheid van de matroos en voor diens gezin. Het beeld contrasteert met de wereld van staal om hen heen, waarin de onverbiddelijke efficiëntie van de vierentwintiguurseconomie de toon aangeeft.

Ter afscheid maakt Woodward met zijn telefoon een selfie samen met de matroos en wisselt hij zijn telefoonnummer uit in de hoop in contact te blijven met de zeeman. Ook schenkt hij Pia een speciale editie van een bijbeltje voor zeelui met alleen het Nieuwe Testament en de Psalmen. Voorin zet hij zijn naam en handtekening. 'Niet omdat ik mezelf zo belangrijk vind', legt hij uit. 'Op deze manier zien ze het

bijbeltje als kostbaar bezit. Anders is de kans groot dat het ongelezen in een hoek belandt.' Voordat hij zich omdraait om het schip te verlaten, geeft Woodward de opvarende nog een boodschap mee: 'Jezus is met je. Je bent niet alleen.'

Het zeemanshuis Flying Angel op het industrieterrein van Schiedam, vlakbij de A15 die naar de Rotterdamse haven voert, vormt de uitvalsbasis van pastor Woodward. De website zeevarendencentrale.nl noemt een stuk of acht van zulke zeemanscentra in Nederland, aangestuurd door dominees of pastors van diverse kerkelijke kleur. Woodward heeft een anglicaanse achtergrond. In deze traditie groeide hij op, maar het geloof van zijn vrouw en hem stond in de waakstand. In de anglicaanse Holy Trinity Brompton, de Londense kerk van de Alpha-cursus, vlamde het vuur opnieuw op. Woodward studeerde theologie in Engeland, maar prefereerde een functie in de haven boven een kerkelijke gemeente. 'In de haven kom je in aanraking met de rauwe werkelijkheid - het échte leven.'

Wereldwijd loopt de handel voornamelijk via de zee. Er werken 1,6 miljoen vrouwen en mannen in de zeevaart op 52.000 zeeschepen die met deze vorm van goederentransport de wereldeconomie draaiende houden, vertelt de pastor. In Rotterdam meren zo'n 30.000 zeeschepen per jaar aan, waarvan hij er per maand zo'n veertig bezoekt. Hij volgt de scheepsbewegingen via de app Ship2Report en besluit biddend welk schip hij gaat bezoeken. 'Mijn hart gaat uit naar zeevarenden. Zij vormen een vergeten groep die werkt in een onmenselijke machine die dag en nacht doordraait. Er is niemand die zich om hen bekommert. Als ik aan boord ga, zeg ik dat ik niets van de mensen verlang. Ik kom om te helpen en te luisteren naar de verhalen van de zeevarenden. Het belangrijkste is dat ik er als pastor ben - het is een *ministry of presence* die zijn oorsprong vindt in de liefde van Jezus Christus voor mensen.'